

SKOVIR

LETO I. LJUBLJANA, DNE 6. OKTOBRA 1928. ŠTEV. 19.

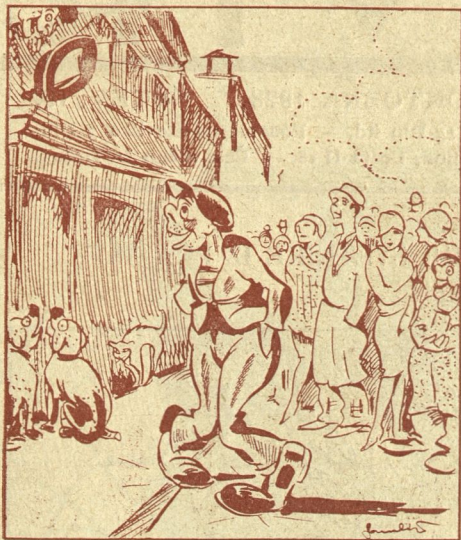
Izhaja vsako drugo soboto. — Stane četrtletno 15 Din itd. — Posamezna številka 3 Din.
Upraviništvo in uredništvo: Ljubljana-Rožna dolina, Cesta II 18. — Ček. račun št. 10.995.

DOMŽALSKI RADIO ODDAJA TUDI SVETNIKE IZ PRATIKE.

«Mira, kaj bi bilo, če bi naju zdajle zasedil tvoj mož?»
«Prav nič, ker poslušava le pobožno domžalsko postajo...»

Ahacl nu domžalska uddajna radijopustaja

*Udkar sa iznajdl, de svet se vrti,
de sonce prlman na neb se drži,
ni večga greha še človek napravo
ku s tem, de je radio skp zonegava.
V irdoht prva znajdba svet pism pustavle,
ta druga pa ldi u pregreho spelavle.*

*Na radio vse sedej pleše nu skače,
čeprov ta štrment učas mjavka ku mače.
Kotk grehu nagravžnih se s plesam šturi,
ku dec se pr babi tku tesen tiši.
Še Krajncov zašonala ni grdobija,
v Dumazalah uddajna je clo ropotija.*

*Vsak kmet si zdej musko bo lohka naštimov,
zvečer pr rožnkranc nč več ne bo kimov.
Puzabu bo kmal še na vižo zgonov,
narlubšh štrmentov ne bo več poznov.
Tko brumnost sluvenska bo konec uzela
nu slava pu svet se nam več ne bo pela.*

*Pa če že hudič je to seme zasjav,
se bo pač ta črni golfat tud kej dav.
Zato u Dumžalah je tko upelan,
da s pratke svetnika bero nam vsak dan.
Ah, kam bi pršlo to, kako bi to blo,
čeb tujci ne vedl, de brunn sma zlo.*

*Za radio moje srcé tud gori,
ker préveč pregrešne u men je krvi.
Po ulcah iblānskikh pusod ga poslušam,
dumžalske z Iblāncani viže poskušam.
Ku mrež že prhaja, bom kmal to gor djav,
intres bo u men po iblānsko zaspav.*

Cenjenim naročnikom!

Današnji številki prilagamo položnice in pozivamo vse cenjene naročnike in naročnice, naj brez odlašanja sedejo za mizo, izpolnijo položnice, v kolikor niso že izpolnjene, ter pošljejo denar. Slovenci smo kulturni narod in grda razvada, da se odlaša plačilo naročnine, bi pri nas ne smela biti več znana, kakor je že skoro ne poznajo Nemci, Francozi ali Angleži. Ne bojimo se odkrito povedati, da je nepoštenjak, kdor naroči katerikoli časopis, a potem zadržuje plačilo naročnine, stojč potuhnjen v ozadju in čakajoč, da se bo na katerikoli način izmazal. Ponovno prosimo vse zamudnike, naj nas ne pritirajo do skrajnosti. Mi pošiljamo vsakomur, ki se naroči, naš časopis v veri, da nas ne bo zaradi neznatne naročnine nihče skušal prevarati. Naš časopis je še mlad in je zato tem bolj potreben rednih, točnih in poštenih naročnikov. Prijatelji in prijateljice «Skovirja», ki morate uvideti, da izdaja časopisa štane lepe vsote, ne preberite zastoj tega pozivala! Plačujte v redu naročnino in agitirajte za «Skovirja» povsod, da bo v Sloveniji lahko trajno izhajal vsaj en humoristični in satirični list! Nihče, ki bere naš list, ni tako reven, da ne bi zmožel tako majhne naročnine.

Uprava «Skovirja».

Neroden oče.

Ahačič, trgovec z deželnimi pridelki na debelo, je šel na magistrat prijavit, da se mu je narodil sinček.

«Vi ste oče?» ga vpraša uradnik.

«Seveda.»

«Prosim, da se podpišete.»

Ves ponosen se podpiše: Ahačič & Komp.

Tolažba.

Tonček čepi v kotu ter neutolažljivo joče, ker ga je mamica pošteno nabila. Njegova mala sestra, kateri se tepeni bratec smili, se mu približa in ga tolaži:

«Ne joči, Tonček, ko bova midva velika, bova tudi najine otroke lahko tepla.»

Dr. Korošec (na sprehodu): «Oha, kaj sem že pri Glavnjači? Hitro robec na oči! Za stvari, ki jih ne bom videl, ne bom odgovoren...»

Zna si pomagati.

«Sprevodnik cestne železnice me je že tako gledal, kakor da ne bi bil plačal voznega listka.»

«In kaj si storil ti?»

«Jaz? Jaz sem ga pa gledal, kakor da bi bil vozni listek že plačal...»

Dober nasvet.

Matevž: «Luka, kaj naj storim, ker mi leva noga neprestano spi?»

Luka: «Priveži si budiljko nanjo!»

To pa vendar ni nič hudega.

15letno dekle čita roman. Konec je bil tak, da se je zaljubljeno dekle zastrupilo, ker jo je ljubimec onečastil. Ko odloži knjigo, vpraša očeta, kaj pomeni «onečastiti.»

Oče (v zadregi): «To, to je: pljuniti v obraz.»

Dekle: «Če je le to, bi se pa vendar lahko kar obrisala...»

ZGODBE KUHARICE MICE|

Stiskanje grozdja in Lajež.

*Ce ne bi po vinu Matiček hlepel
in Micin želodček si ga ne želel,
potem na Slovenskem pač nista doma;*

*za vince življenje Slovenec vsak dá.
Zato se obádvá pri preši potita,
da soka iz grozdja čim več pridobíta.*

*«Vrtenje težavno je», misli si Mica
in koj nagovarjati začne Matica,
naj Laježa psa na ročaj pritrdi,*

*naj prešo zdaj cucek še malo vrti.
Med tem ko devojka posodo prinaša,
pred psom že visi na ročaju klobasa.*

*Kak Lajež ubogi svoj gobec steguje
in teče in voha in moč napihuje!
Čim bolj za klobaso naš cucek hiti,*

*tem bolj proč od njega klobasa beži.
V posodo že Mica lovi tekočino;
le žal, da še dolgo ta sok ne bo vino.*

*Se srečno je stiskanje grozdja končalo,
Matiček in Micika pojeta hvalo
prezvestemu Laježu, ki je tako*

*izprešal presladko vse grozdje lepo.
Vesela sladkobo pokušata zdaj,
s klobaso pa Lajež prišel je v svoj raj.*

«Veš, tisti mladenič, ki si ga našel zaprtega v omari, ni prišel k meni, nego k služkinji.»

«Kaj lažeš! Videl sem, da je poljubil tebe.»

«Seveda, ker me je imel za služkinjo...»

Vsem je pomagano.

Pred cerkvijo stoji žena z otročičkom v naročju in plaka. Pride mimo neznanec in jo vpraša, zakaj se joče.

«Ah, gospod,» pripoveduje žena, «hotela sem dati otroka krstiti, a je župnik zahteval za krst 20 dinarjev. Toliko denarja pa nimam.»

«Vam bom pa jaz pomagal,» reče neznanec, «tu imate 100dinarski bankovec. Idite v

cerkev, dajte otroka krstiti in mi prinesite 80 dinarjev zopet nazaj. Počakal Vas bom tukaj.»

Žena gre v cerkev. Župnik krsti otroka, žena plača, prinese tujcu 80 dinarjev in se mu najlepše zahvaljuje.

«Vidite,» govori tujec, «sedaj je nam vsem trem pomagano. Vi imate otroka krščenega, jaz imam 80 dinarjev in župnik ima ponarejen bankovec...»

«Menda vse vere na svetu govore o lepoti ljubezni ... Potem je popolnoma v redu, če je v mojem srcu toliko ljubezni, da je razen za svojega moža imam še nekaj za svoje čestilce ...»

Zvito.

«Mamica, ali mi daš dinar? Zunaj pred hišo stoji star mož, pa bi mu ga rad dal.»

«Zelo lepo Tonček; vidim, da imaš dobro srce; tu imaš dinar. Kje pa je ta mož?»

«Tu spodaj prodaja sladoled.»

Težavna zadeva.

«Ali ste že čuli o večrajšnjem škandalu? Lastnik splošne zavarovalnice gospod Robavs je zalotil sinoči gospoda Mrdana v naročju gospe Robavsove.»

«Jezus Marija! Gotovo ga je ubil!»

«Kaj še! Še lasu mu ni skrivil!»

«Kako to? Saj je Robavs znan kot zelo ljubosumen in nasilen človek...»

«Že res, toda gospod Mrdan je pri njem zavarovan zoper življenske nezgode.»

Fatalna smota.

Zdravnik in advokat sta stanovala v isti hiši. Slučaj je hotel, da sta se oba imenovala Gruden. Pred kratkim je umrl advokat. Kmalu potem, ko so ga pokopali, se je odpeljal zdravnik v Pariz. Od tam je poslal svoji ženi brzojavko, katero je pa pismonoša pomotoma izročil vdovi. Ta je čitala: «Srečno prispel. Grozno vroče.»

Ločitev zakona.

Sodnik: «Gospa, imate še kake posebne želje?»

Gospa: «Da! Najljubše bi mi bilo, da se otroci priznajo mojemu možu, avto pa meni!»

V dvomu.

Leon: «Ali si v dvomu, katero bi poročil, mater ali hčerko? Vzemij kar mater, vsaj ne boš imel tašče.»

Egon: «To dobim kljub temu, ker je živa še stara mati.»

Leon: «Potem pa vzemi staro mater!»

TUJI HUMOR.

«Povejte mi, dragi prijatelji, kaj reče vaša žena, kadar pridete tako pozno domov!»

«Historična postane.»

«Histerična, mislite. Historično je nekaj, kar je v zvezi z zgodovino.»

«Saj je tako. Ona pregreva najstarejše zgodbe.»

(«Fun.»)

*

«Strežnica! Ali je bolnik na postelji 28 šel ven, kakor sem zapovedal?»

«Da, gospod doktor, davi so ga odpeljali z vozom proč!»

«Njegovi sorodniki?»

«Ne, ljudje od pogrebnega zavoda!»

(«Atlantida.»)

*

Žena: «Ali si prebral sodno razpravo o možu, ki je tepel svojo ženo? Bil je ogorčen zaradi njenega zapravljanja in zaradi kupčijske nezgode. Vendar ne bi mogla za moža, ki pretepa ženo, najti niti iskric simpatije.»

Mož: «Saj to tudi ni potrebno. Mož, ki tepe svojo ženo, se tudi lahko odreče simpatiji.»

(«Argus.»)

*

«Za vruga lepa svinja! Čujte, dragi mož, ali je to največja svinja v vsej deželi?»

«Ne, ne, gospod, jaz na primer tehtam še deset funtov več!»

(«El Noticero.»)

NA PLANINI.

«Čuješ, Branko, meni silno ugajajo ovce, ki sva jih pravkar videla. Ali je res, da so to najneumnejše živali?»

«Res, ovčica moja...»

Če se v sanj govori...

Noč. Zakonska spalnica. Oba soproga spita. On začne v sanjah mrmrati. Ona se zbudi ter posluša. On zavdihne v snu: «Sonja, Sonja.»

Žena, ki ji je ime Marija, ga predrami: «Kakšna je to Sonja, o kateri govoriš v snu?»

On se zdrami, toda se takoj zave: «Sonja, to je kobila, na katero sem pri včerajšnji dirki stavil.»

Druga dne pri večerji. On: «Ali je kaj novega?»

Ona: «Da! Tvoja kobila je popoldne dvakrat telefonično klicala...»

Pijanec.

Pijanec se nehote zaleti v drugega pijanca, ki se prvemu predstavi: «Dovolite, moje ime je Pavel.»

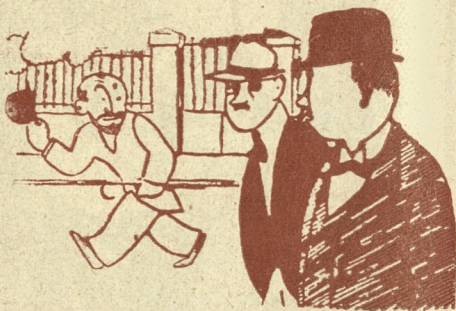
Drugi pijanec: «Me veseli! Pavel! Pavel! Torej vi ste oni Pavel. Dovolite mi vprašanje: Ali ste že dobili odgovor na svoje pismo Korinčanom?»

CVETJE Z NAŠEGA POLJA.

Ljubljanski Zoo je zbral mnogo zanimivih živali iz naših gajev in logov. Le uradnega šimelna, ki je v naši Jugoslaviji najčudovitejša žival, naj si še pripori...

Poljšak je iznašel imenitno žavbo, pa je menda prišel prepozno, ker so danes ljudje namazani že z vsemi žavbami.

SITUACIJSKI BAROMETER.

«Ti, volitve v Narodno skupščino bodo najbrže prav kmalu.»

«Ali misliš, da bo 20. junij le privedel do tega rezultata?»

«Ne mislim sedaj baš na to — nego glej tamle kandidata Puhliča, kako naju zopet prijazno pozdravlja...»

NOČNA IDILA.

«Frdaman dec, pravš, de je ura deset, a je glihkar udarla eno.»

«No, viš, de mam prov. Seve je kar enkrat udarla, ku ničle ne more zrovn prstavn...»

Franc Pavlovac

Niko Pirnat

slikarja tako zvane «četrte generacije», ki je te dni razstavljala svoja dela v Jakopičevem paviljonu.

Obsirao.

Poslovodja trgovine (zapazi, kako neka dama krade različno blago ter ga skriva pod plašč): «Milostiva, mogoče se potrudite na drugi oddelek, kjer imamo na razpolago lepe ročne kovčege, od katerih si boste lahko kupili primerne, da boste laže vse to nesli domov!»

Odbite uho.

Pri pretepu v Petelinji vasi so Gašperju odbili uho. Čez več dni je srečal Gašperja Melhijor in ga vprašal: «Kdaj si boš dal prišiti uho nazaj?»

Gašper: «Ne vem. Ga še ne morem dobiti nazaj, ker je priložen aktom kot ‚corpus delicti‘.»

SKRIVNOST RDEČEGA KROGA

Detektivski roman.

Dosedanja vsebina: Po nerodnosti rablja Palliona giljotina v Toulouseu ni funkcionirala, zaradi česar ni mogel biti usmrčen angleški zločinec Lightman, ki si je tako rešil življenje. V Angliji se je kmalu potem pojavil skrivnosten neznanec, ki je na tajnosten način dobival sebi pomočnike za razne zločine in od bogatinov izsiljeval visoke vsote. Kdor se je neznanecu upiral, je prišel navadno na zagoneten način ob življenje. Neznanec je bil poglavar stotine zločincev, ki se med seboj niso poznali, a tudi niso poznali svojega poglavarja. Tej stotini je dal neznanec označbo Rdeči krog. Dopisnico z narisanim rdečim krogom in s pozivom, naj plača 100.000 funtov, je prejel tudi James Beardmore, ki si iz tega ni mnogo storil, dočim se je njegov sin Jack zelo prestrašil grožnje na dopisnici. James Beardmore najme detektiva Yaleja, ki je bil znan po svojih psihometričnih sposobnostih. Očitki Jamesa napram sinu Jacku, ki ima za ljubico Drummondovo, tajnico pri Beardmorejevem znanecu Froyantu.

3.

Deklica, ki je bila ravnodušna.

Jack Beardmore je bil globoko zamišljen, ko je tistega jutra stopal po občirni trati. Nehote je šel v smeri proti mali dolini, ki je bila približno eno miljo oddaljena od doma. Tu se je nahajala živa meja, ki je ločila posestvi Beardmoreja in Froyanta. Bilo je krasno jutro. Burja in dež, ki sta razsajala v minuli noči nad pokrajino, sta minila in solnce je zlivalo svoje zlate žarke na zemljo. V daljavi, za zeleno goščavo, je mogel videti veliko, belo, gosposko prebivališče Harveya Froyanta. Okleval je, ali naj se vrne ali naj se poda dalje, ker je zemlja tako zmeščana od dežja in trava tako mokra.

Pri velikem brestu ob robu doline je obstal in njegov plašen pogled je zdrčal po živi meji, dokler njegove oči niso našle malega letovališča, ki ga je zgradil eden prejšnjih lastnikov, zakaj Harvey Froyant, ki je sovražil samoto, bi ne bil nikdar sposoben za tako zapravljanje.

Jack ni videl nikogar in njegov pogum je popuščal. Pot desetih minut ga je privedla do luknje v živi meji, katero je sam napravil in skozi katero je sedaj zlezel na drugo stran. Deklica v vrtni hišici je morala slišati njegov vzdih olajšanja, zakaj pogledala je okoli in dozdevno nejevoljno vstala.

Bila je izredno lepa blondinka nežne obrazne barve; ko mu je šla nasproti, ni bilo videti v njenih očeh pozdrava dobrodošlice.

«Dobro jutro», je dejala hladno.

«Dobro jutro, Talija», je odvrnil in njeno čelo se je zgubalo.

«Želela bi, da bi tega ne storili», je rekla Talija Drummondova in on je vedel, da je resno mislila. Njeno ponašanje napram njemu mu je bilo uganka ter mu je povzročalo velike skrbi. On jo je bil videl nekoč, ko je zasledovala zajca, in je ves presenečen gledal postavo te smejoče se Diane, kako so tekle njene male noge preko polja. Tudi je je bil slišal peti; pravo veselje do življenja je zvenelo iz njenega glasu — toda jo je videl tudi tako poparjeno in žalostno, da je je imel za bolno.

«Zakaj ste vedno tako mrzli in nedomači proti meni?» je vprašal čemerno.

Lahen nasmeh se je pojavil ob obeh kotih njenih ust.

«Ker sem brala knjige,» je odgovorila svečano, «in uboge tajnice, ki niso hladne proti milijonarskim sinovom, navadno ne končajo dobro.»

Pokazovala je gotovo odkritost, ki bi mogla spravljati ljudi iz ravnotežja.

«Razen tega,» je rekla, «ni povoda, da ne bi bila hladna. To je vendar navadno obnašanje, ki se uporablja napram sočloveku, razen v primerih, da ima človek sočloveka rad. In jaz Vas nimam zelo rada.»

To je rekla mirno in premišljeno. Obraz mladega moža je pobarvala temna rdečica. Začutil se je kakor norec in se je jezil, da je izzval take odklanjajoče besede.

«Rada bi Vam nekaj rekla, gospod Beardmore,» je nadaljevala v svojem enakomernem tonu, «nekaj, kar Vam še ni prišlo na um. Če vrže usoda mladega moža in mlado dekle na samotni otok, je popolnoma naravno, da si mladi mož domneva, da je ta deklica edina lepota, ki biva na svetu. Vsa njegova muhasta domišljija je osredotočena na eno žensko, ki postaja v njegovih očeh

vedno čudovitejša. Prebrala sem mnogo zgodb o takih zapuščenih otokih in videla mnogo filmov, ki obravnavajo to zanimivo snov. To je vtis, ki ga imam o Vaših občutkih do mene. Vi ste na zapuščenem otoku — Vi prebijete mnogo časa na Vašem posestvu in edino, kar vidite, so kunečji, ptiči in Talijska Drummondova. Vi bi morali iti v mesto ter se več gibati med ljudmi lastnega družabnega razreda.»

Obrnila se je s poklonom proč od njega, zakaj opazila je, da se je bližal njen delodajalec. S stranskim pogledom je videla, kako je obstal, da jo opazuje, in uganila je njegovo nejevoljo.

«Mislim, da zaključujete račune, gospodična Drummondova», je rekel z ostrim glasom.

Froyant je bil zelo koščeni možak, okrog pidesetih let, z ostrimi potezami in plešast. Imel je neprijetno lastnost, da je kazal svoje dolge rumene zobe, kadar je stavil kakšno vprašanje, kar mu je dajalo izraz, da na ta svojevrsten način izraža svoje pričakovanje, da bo na vprašanje dobil kak izgovor.

«Dobro jutro, Beardmore», je bil pozdrav, ki ga je mrmraje iztisnil iz ust, ter se zopet obrnil proti svoji tajnici.

«Ne vidim rad, da zapravljate svoj čas, gospodična Drummondova», je menil.

«Ne zapravljam ne Vašega ne svojega časa, gospod Froyant, je mirno odgovorila. «Končala sem račune — tukaj so!» Pokazala je na ponošeno usnjato torbo, ki jo je držala pod pazduho.

«Posel bi lahko opravili v moji delovni sobi», je nadaljeval; «ni bilo potrebno, da ste šli delat v pustinjo.»

Počohal se je po svojem dolgem nosu in je okrenil pogled od deklice k molčečemu mlademu možu.

«Prav dobro; to bi bilo vse», je rekel. «Pravkar sem sklenil obiskati Vašega očeta, Beardmore. Morda me spremito?»

Talijska se je že odpravljala in Jack ni mogel najti izgovora, da bi jo še zadrževal.

«Ne motite preveč tega dekleta, Beardmore. Prosim Vas, ne storite tega», je rekel Froyant čemerno. «Vi niti ne slutite, koliko ima dela — in sigurno sem, da Vaš oče ne bi rad videl tega razmerja.»

Jack je hotel odgovoriti nekaj razžaljivega, a je opustil svojo namero. Sovražil je Harveyja Froyanta in v tem trenutku ga je sovražil še bolj zaradi oblastnega poudarka, ki se ga je posluževal napram dekletu.

«Te vrste dekleta,» je začel Froyant, ko sta šla ob živi meji proti izhodu koncem doline, «te vrste dekleta —», Froyant je obstal in strmel. «Kdo, za vraga, je predrl živo

mejo?» je vprašal in pokazal s palico na luknjo.

«Jaz», je dejal Jack srdito. «Sicer pa živa meja naša in ta luknja prihrani pol milje poti — pojdiva dalje, gospod Froyant!»

Harvey Froyant ni rekel ničesar več, ko je previdno stopil skozi živo mejo.

Šla sta počasi navkreber k velikemu brestu, kjer je stal prej Jack in opazoval dolino.

Harvey Froyant je vztrajno molčal.

Dosegla sta vrh griča, ko je nenadoma Jack prijel Froyanta za roko. Froyant se je obrnil in videl, kako Jack Beardmore strmi na neko drevo. Nezdružna barva njegovih lic je postala še bledejša. Na deblu je bil naslikan rdeč krog; barva je bila še sveža.

4.

Gospod Feliks Marl.

Jack Beardmore je gledal okrog po okoličih. Edino vidno živo bitje je bil mož, ki se je počasi odstranjeval od obeh, držeč v rokah ročno torbo. Jack je zaklical in mož se je obrnil.

«Kdo ste?» je vprašal Jack. «Kaj delate tukaj?»

Tujec je bil velik, debel mož. Napor, da je moral nositi ročno torbo, mu je povzročil težko sapo. Trajalo je precej časa, preden je mogel odgovoriti.

«Moje ime je Marl,» je rekel, «Feliks Marl. Gotovo ste že slišali o meni. Če se ne motim, ste mladi Beardmore.»

«To je moje ime», je menil Jack. «Kaj delate tu?» je vprašal še enkrat.

«Reklo se mi je, da lahko na ta način skrajšam pot od kolodvora; toda pot ni tako kratka, kakor so govorili,» je odvrnil Marl. «Sem na potu, da obiščem Vašega očeta.»

«Ali ste bili v bližini onega drevesa?» je vprašal Jack in Marl je zastrmel v njega.

«Zakaj naj bi prav za prav šel v bližino tistega drevesa?» je vprašal izzivajoče. «Rečem Vam, da sem prišel naravnost preko polja semkaj.»

Med tem je pristopil k obema Harvey Froyant, ki je tujca spoznal.

«To je gospod Marl; poznam ga. Marl, ali ste videli koga v bližini tega drevesa?»

Mož je zmajal z glavo. Dozdevno sta bila drevo in njegova skrivnost zanj nekaj nerazumljivega.

«Nisem niti vedel, da se nahaja tam drevo», je rekel. «Kaj — kaj se je zgodilo?»

«Nič», je dejal Harvey Froyant ostro.

Jack je nesel torbo posetnika in prispeli so kmalu do hiše. Pojav velikega moža ni napravil ugodnega vtisa na Jacka. Tujčev glas je zvenel raskavo, njegovo obnašanje je bilo domače, in Jack se je čutil, v kakšni

zvezi je mogel biti oče s tem čudovitim eksemplarjem človeštva.

Bližali so se hiši, ko je debeli Marl ne-nadoma in iz neznanega povoda zakričal od strahu ter skočil nazaj. Strah je blede po-barval njegova lica, njegove ustnice so drge-tale in vse telo se je treslo od glave do nog.

Jack ga je presenečen pogledal in celo Harvey Froyant je strmel vanj s polnim za-miranjem.

«Hudiča, kaj pa Vam je, Marl?» je vprašal srdito.

Njegovi živci so bili do skrajnosti napeti in neprikriti strah velikega moža je pomenil nadaljnje napenjanje živcev, ki ga je komaj prenašal.

«Nič — nič», je mrmral Marl hripavo. «Pravkar sem —»

«Najbrže ste pili», ga je nahrulil Froyant.

Ko je Jack spremil moža v hišo, je šel poiskal detektiva Derricka Yaleja. Odkril ga je v svojevrstnem položaju med grmičjem sedežega na velikem naslanjalnem stolu. Brado je imel nagnjeno na prsi in njegovi roki sta bili prekrizani.

Ko je detektiv Yale slišal korake mladega moža, je dvignil glavo.

«Tega Vam ne morem povedati,» je od-govoril Yale, preden je Jack sploh stavil kakšno vprašanje. Ko je videl Jacka vsega začudenega, se je smejal. «Saj ste me ven-dar hoteli vprašati, zaradi česa se je Marl tako prestrašil.»

«Tonček, ti boš gotovo vedel, kateri čas je najprikladnejši za trgatav.»

«Najprikladnejši je takrat... je takrat... kadar je sosedov pes privezan...»

«Res sem hotel to storiti», se je smejal Jack. «Gospod Yale, Vi ste čudne vrste člo-vek! Ali ste videli pri možu kak poseben izraz strahu?»

Yale je zanikal.

«Videl sem ga malo prej, predem je imel napad», je rekel. «Od tod se dobro vidi polj-ska pot.»

Yalejevo čelo je bilo zgubano.

«Spominja me na nekoga,» je počasi na-daljeval, «in vendar ne morem za nič na svetu reči, kdo bi bil. Ali Vas pogosto po-seti? Vaš oče mi je povedal, da pride, zato sem uganil, kdo je.»

Jack je odkimal z glavo.

«Prvič ga vidim», je rekel. «Spominjam se pa sedaj, da sta oče in Froyant imela kup-čijske posle z možem imena Marl — oče ga je nekoč omenjal. Mislim, da je špekulant z zemljišči. Moj oče se trenutno zelo zanima za zemljišča. Sicer pa — videl sem znamenje Rdečega kroga, je pripomnil in opisal svoje naslikani krog, ki ga je videl na brestu.»

Yalejevo zanimanje za Marla je takoj iz-ginilo.

«Prej, ko sem šel navzdol v dolino, kroga še ni bilo na brestu», je dejal Jack. «Lahko prisežem, da ga ni bilo. Naslikal ga je ne-kdo med časom, ko sem govoril — z nekim prijateljem. Deblo se od žive meje, kjer sem stal, ne vidi in je prav mogoče, da je slikal krog neznani človek, ne da bi ga mogel kdo opaziti. Kaj pomenja krog, gospod Yale?»

«Pomenja mnogo nejevolje», je odgovoril Yale kratko.

Vstal je in začel hoditi po potu sem in tja. Jack je počakal za trenutek in ga potem pustil samega.

Med tem časom je bil Marl zaposlen z raz-govorom, ki se je tikal zemljiškega prenosa. Marl je bil, kakor je bil rekel Jack, špeku-lant-prekupčevalec z zemljišči in je tega jutra prinesel s seboj mnogo obetajoči pred-log, ki ga pa sedaj ni bil v stanu razjasniti.

«Ne morem si pomagati, gospodje», je dejal, ko je njegova tresoča se roka četrtrič prišla za ustnico. «Davi sem imel napad.»

«Kaj pa je bilo?»

Toda Marl dozdevno ni mogel dati nika-kega pojasnila, nego je samo odkimal z glavo.

«Nisem v stanu, da bi se mirno poraz-govoril o zadevi», je rekel. «Naš posel bomo morali preložiti na jutrišnji dan.»

«Ali mislite, da sem zato prišel sem, da bi poslušal take budalosti?» ga je nahrulil Fro-yant. «Rečem Vam, da hočem imeti naš po-sel danes končan. Isto želi tudi gospod Beardmore.»

James Beardmore, ki mu je bilo vseeno, kdaj se zadeva reši, se je smejal.

«Morda ne bo tako važno», je rekel. «Če je gospod Marl tako razburjen, zakaj bi ga danes mučili! Morda želite prenočiti pri nas, gospod Marl?»

«Ne, ne, ne», glas moža je zvenel skoro ko kričanje. «Ne, ne bom ostal tu!»

«Kakor želite», je odvrnil James Beardmore ravnodušno in zganil papirje, ki jih je imel razgrnjene za podpis.

Šli so skupaj v veliko vhodno lopo, kjer so naleteli na Jacka.

Beardmorejev voz je prepeljal posetnika in njegovo črno ročno torbo na železniško postajo, kjer je Marlovo obnašanje postalo prav zagonetno. Ročno torbo je poslal do mesta, sam pa je že pri naslednji postaji izstopil. Za moža, ki je hojo tako sovražil in že po narodi bil proti vsakemu telesnemu naporu, je pomenilo že skoro junaštvo, da je zašel devet milj, ki so ga ločile od Beardmorejevega posestva, korakali peš nazaj. Pri tem se ni posluževal niti najkrajše poti.

Postajalo je že skoro mračno, ko je Marl prihuljeno stopil v gosto grmovje ob meji Beardmorejevega posestva.

Vsedel se je utrujen, prašen, toda brez izraza strahu na tla in čakal, da se je napravila noč. Tekom čakanja je opazoval revolver, ki ga je vzal iz žepa.

5.

Deklica, ki je sbečala.

«Ne vem, zakaj se ta človek davi ni vrnil», je dejal James Beardmore z nagubanim čelom.

«Kateri človek?» je vprašal Jack brez zanimanja.

«Mislim Marla», je rekel oče.

«Ali je bil to oni veliki mož, ki sem ga videl včeraj?» je vprašal detektiv Yale.

Stali so na terasi hiše, odkoder so videli zaradi višjega položaja preko obširne okolice.

Jutranji vlak je že prispel in odpeljal dalje. Videli so bel rep dima, ko je v oddaljenosti devetih milj zginil za griči.

«Da. Bom rajši telefoniral Froyantu in mu rekel, da mu ni treba priti.»

James Beardmore si je počohal brado.

«Mar mi je zagonetka», je rekel. «Mislim, da je sposoben dečko. Vem tudi, da je bil prej tat, ki se je zdaj poboljšal — vsaj upam, da se je poboljšal. Jack, kaj ga je včeraj spravilo iz ravnovesja? Bil je kakor smrt, ko je stopil v sobo.»

«Niti najmanj ne slutim. Mislim, da ima slabo srce ali kaj podobnega. Pripovedoval je samo, da ima sem in tja take napade.»

CENENO ČEŠKO PERJE!

1 kg sivega opuljenega perja Din 70—, napol belo Din 90—, belo Din 100—, boljše Din 125— in Din 150—, mehko kot puh 200 do 225 Din, boljša vrsta Din 275—. Pošiljatve carine proste. Vzorec zaastonj. Blago se tudi zamenja in neugajajoče vzame nazaj. Naročila nasloviti samo na

BENEDIKT SACHSEL LOBEZ 22 v PLZNU (Češkoslovaška).

Poštne pošiljke potrebujejo iz Češkoslovaške
v Jugoslavijo približno 10 dni.

Beardmore se je tiho smejal, šel v hišo in se vrnil s palico.

«Hočem se malo sprehoditi, Jack. Ne, ni ti treba spremljati me. Rad bi malo premislil nekatere stvari. Obljubljam vam, Yale, da nočem zapustiti meje svojega posestva, kakor ste mi svetovali, čeprav mislim, da prisojate preveč resnosti grožnjam onih potepinov Rdečega kroga.»

Yale je zmajal z glavo.

«In znamenje kroga na drevesu?» je vprašal.

James Beardmore je zaničljivo godrnjal.

«Samo s to grožnjo ne bodo izsilili sto tisoč funtov iz mene», je dejal.

Ko je James prekoračil široke stopnice in stopil na tla, je pomignil z roko v slovo. Ostali so gledali za njim, ki je počasi stopal po parku.

«Ali res mislite, da se nahaja moj oče v nevarnosti?» je vprašal Jack.

Yale, ki je opazoval korakajočega starega Beardmoreja, se je hitro okrenil.

«V nevarnosti?» je ponovil in je po trenutku oklevanja nadaljeval: «Da, mislim, da bo v naslednjih dneh v zelo veliki nevarnosti.»

Jack je zopet usmeril svoje zaskrbljene poglede proti izginjajoči postavi očeta.

«Upam, da nimate prav», je rekel. «Oče dozdevno ne smatra zadeve za tako resno kakor vi.»

«To pride od tega, ker Vaš oče nima istih izkušenj», je menil detektiv. «Kakor čujem, je Vaš oče obiskal glavnega policijskega inšpektorja Parra in se z njim posvetoval. Inšpektor je bil tudi mišljenja, da obstoja velika nevarnost.»

Jack se je kljub svoji bojzani nasmehnil. «Občudujem Parra», je dejal Yale počasi. «On je počasen, pa temeljit. Rekli so mi, da je najvestnejši mož v svojem uradu in da

glede zadnjega zločina Rdečega kroga niso pravilno ravnali z njim. Baje so mu zagro-
bili, da bo moral zapustiti svojo službo, če
ne bo izsledil in prijel izsiljevalske tolpe.»

Ko sta se tako razgovarjala, je postava
Jamesa Beardmoreja izginila v senci malega
gozda ob robu posestva.

«Jaz sem skupaj s Parrom delal v zadevi
zadnjega zločina Rdečega kroga», je nadalje-
val Yale, «in čudno se mi je zdelo —»

Yale je hipno prenehal govoriti in oba
moža sta se spogledala.

Čula sta strel nedaleč proč. Jek strela je
prihajal iz gozda. V naslednjem trenutku je
Jack že skočil preko ograje in stekel po
travniku. Yale mu je sledil.

Po nekaj korakih sta našla na gozdni poti
Jamesa Beardmoreja ležečega na obrazu.
Bil je mrtev. Ko je Jack z očmi, polnimi
grome, gledal na očeta, je prihitela deklica
od nasprotnega konca gozda. Obstala je za
toliko časa, da je mogla s pestjo trave zbri-
zati z roke nekaj rdečega, potem pa je zopet
bežala, skrivajoča se za živo mejo, ki je
ločila Froyantovo posestvo od Beardmore-
jevega.

Niti enkrat ni pogledala Talijske Drummon-
dove nazaj, dokler ni dosegla malega leto-
vališča. Njen obraz je bil spačen in bled in
dihala je sunkoma, ko je pri večnih vratih
za trenutek obstala in pogledala nazaj proti
gozdu. Po hitrem pogledu je izginila v hiši,
pokleknila na tla in z drgetajočimi rokami
začela vleči eno desk iz tal. Končno je deska
popustila in pokazala se je odprtina. Po
kratkem oklevanju je vrgla revolver, ki ga
je držala v roki, v luknjo in je odprtino
zopet pokrila z desko. (Dalje.)

RAZSTAVA

TISK

7. do 21. X. 1928.

**LJUBLJANSKI
VELESEJEM**

KLIŠEJE

VSEH VRST, ČRTNE IN AVTO-
TIPIJE, IZDELUJE PO PRED-
LOŽENIH RISBAH, PEROPISIH
ALI Z SLIKAH ZA NAVADEN TISK
ALI ZA FINEJŠO IZVEDBO V
ENI ALI VEČ BARBAH TOČNO
PO NAROČILU IN V NAJKRAJ-
ŠEM ČASU PO NIZKIH CENAH

JUGOGRAFIKA, Ljubljana

tiskovna in založna družba z o. z.

SV. PETRA NASIP štev. 23.

Čitajte in naročajte

„POSREDOVALCA“

list za trgovske in zasebnokupčijske ponudbe,
realitetni promet, licitacije in dobave.

Naročnina Din 20.— za celo leto.

Izhaja mesečno. Razpošilja se vsem gostil-
nam, restavracijam in kavarnam brezplačno.
Inseriranje v «Posredovalcu» je
najuspešnejše. Uprava lista «Posredo-
valec», Ljubljana, Sv. Petra cesta 18.

SLOVENIA-TRANSPORT

Miklošičeva cesta 36, Ljubljana. Tel. 2718.

Špedicija, mednarodni transporti, ocari-
njanja, prevoz, selitve.

Nizke cene!

Nizke cene!

Plesna oblačila.

«Kaj naj oblečemo za ples?» je v skrbeh
vpraševala mati.

«Marica, najstarejša hčerka, je svetovala:
«Vsak naj se obleče po barvi svojih las!
Zora naj se obleče v obleko kostanjaste bar-
ve, jaz v zlatordečo, mama v sivo —»

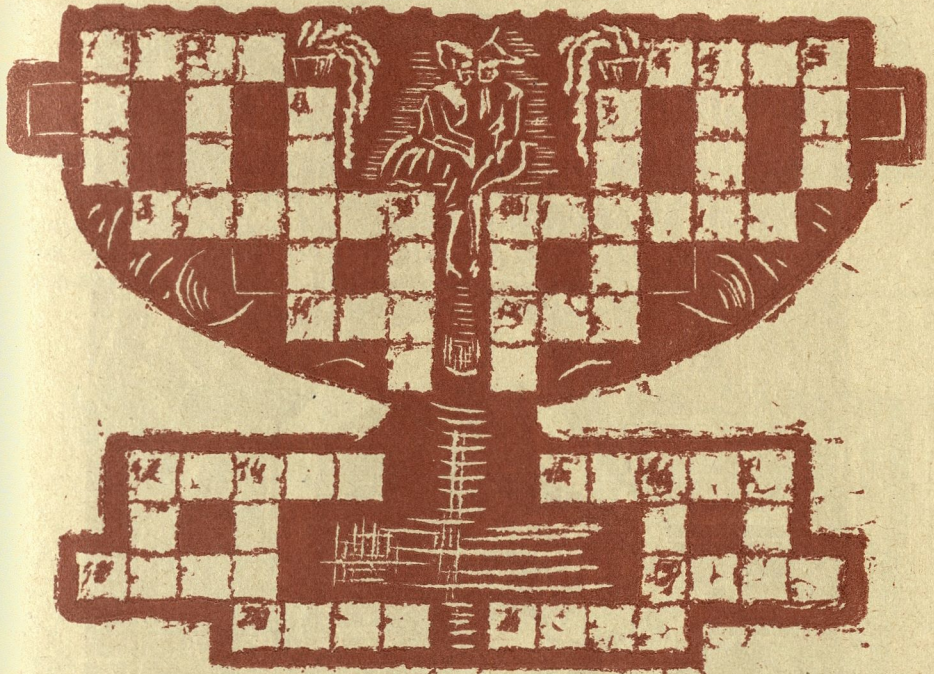
«Za božjo voljo», je vzkliknil oče, «jaz ven-
dar ne morem gol na zabavo!»

V dekliški šoli.

Na trgovski šoli vpraša profesor po dalj-
šem razlaganju pojma «tih družabnik»: «Te-
rej, nekdo dá ime in eventualno tudi denar,
drugi pa vrši na tihem produktivno delo.
Kako imenujemo tega lrugega?»

Splošna tišina.

Čez nekaj časa se dvigne sedemnajstletna
Milica: «Hišni prijatelj.»

Vodoravno: 1 okrepčevalna pijača, 3 poljski pridelek v jeseni, 8 rimska boginja, 10 športnik, 11 krajevni prislov, 12 žensko ime, 13 slovensko mesto, 15 del suknjiča, 18 eventualna druga označba za opis, 19 orodje za šivanje, 20 bog ljubezni, 21 snov, ki služi razsvetljavi.

Novpično: 1 del cerkve, 2 manjši kraj ob progi južne železnice (ljubljska oblast), 4 ognjenik, 5 predplačilo pri kupčiji, 6 lokal za zapiranje zločincev, 7 denarna enota, 9 žensko ime, 10 drevo, ki rodi kisel sad, 13 svoječasen mo-

gočen vladar, 14 znak, ki ga često imajo konji ali goveda, 16 vrsta rib, 17 domača žival.

*

KAJ JE TO?

Dve deklici sta sedeli pri mizi in sta pili to, kar nista imeli. Če bi bili imeli to, kar sta pili, bi ne bili to, kar sta.

*

Rešitev križanke «Vaza». **Vodoravno:** 3 Vardar, 4 Francozi, 7 Idrija, 10 Romani, 13 Reka, 14 do, 17 aga, 18 prt. — **Navpično:** 1 Raka, 2 Samo, 5 Rimljani, 6 Ziljanka, 8 dvor, 9 Jena, 11 med, 12 ako, 15 Ig, 16 ar.

Preveč zahtevano.

Gost, ki se vozi na ljubljanskem tramvaju, se pritoži sprevodniku zaradi neznosnega cviljenja in žvižganja koles.

«Veste,» mu odgovori sprevodnik, «za Vaš poldrugí dinar pač ne boste zahtevali, da Vam obesimo v voz še kletko s kanarčki.»

V bolnici.

Zdravnik: «Z Vami je zelo slabo in nimam upanja, da boste okrevali. Ali želite mogoče še koga videti?»

Bolnik: «Zelo bi prosil!»

Zdravnik: «Koga pa?»

Bolnik: «Drugega zdravnika!»

Hiter odgovor.

Ribničan: «Kakšno čudno vrsto psa pa imate?»

Ljubljančan: «Mešanica osla z Ribničanom!»

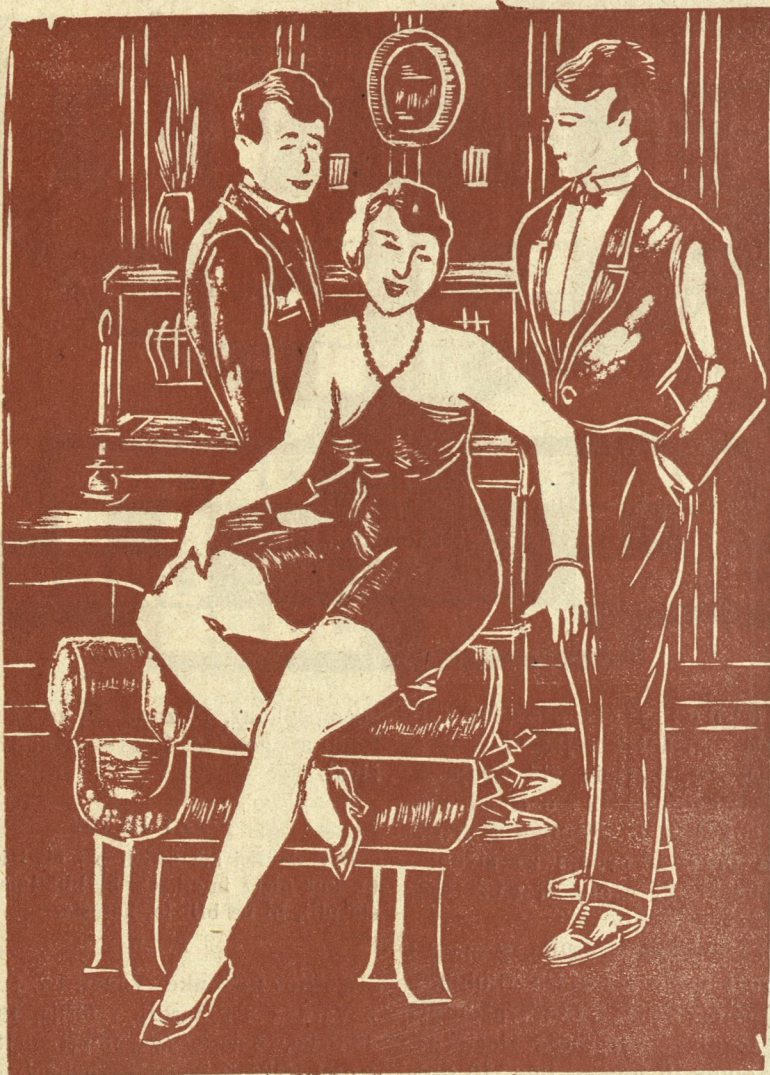
Ribničan: «Poglejte no, potem sva pa oba v sorodu s to živalco...»

Strah pred ženo.

«Gospod doktor, povejte mi, kaj mi manjka?»

«No. Vi ste neizmerno leni. To je vsa Vaša bolezen.»

«Sedaj mi pa to povejte po latinsko, da bom lahko povedal tudi svoji ženi.»

«Slišite, gospod Mirko, kje pa je sedaj Vaša prijateljica Zvezdanka? Že celo leto je nisem videla.»

«Omožila se je in je zelo onesrečila svojega moža.»

«Takšno prijazno in čedno dekle — ne verjamem.»

«No, jaz bom to že vedel — saj sem njen mož...»

Tudi tolažba.

Mira: «Kako sem jaz nesrečna!»

Vera: «Zaradi česa?»

Mira: «Vedno bolj uvidevam, da me je moj mož poročil samo zaradi denarja.»

Vera: «Bodi vesela, da imaš vsaj to tolažbo, da on ni tako neumen, kakor izgleda!»

Novorojenček.

Jurček je bil zelo presenečen, ko je zvedel, da njegov novorojeni bratec še nima imena. Zato vpraša očeta: «Očka, kako pa prav za prav veš, da spada fantek k naši rodbini, ko še nima nikakega imena?»